

ANY XXV.—BATALLADA 1825

BARCELONA

13 DE OCTUBRE DE 1894
(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Vúmeros atrasats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.
Cuba y Puerto-Rico 2.—Estranger, 2'50.

ANGLO-XINO-JAPONESERÍAS

JAPÓN:—¡Quin tall més hermos!
¡Jo tot sol me 'l menjaré.

L' INGLÉS:—No; qu' ets massa nano:
fuig, que jo t' ajudare.

La qüestió del dia

INTERVIEW AB UN CAPELLÀ

al altre dia vaig anar a fer una visita a un reverendo, al objecte de coneixer l' opinió del clero respecte a la invasió creixent de les ordres religioses. Fins ara 'ls capellans no han manifestat en públic lo seu pensament sobre un punt per ells tan interessant. Unicament lo bisbe de Vich publicà en lo *Butlletí oficial eclesiàstich* de aquella Diòcesis un article, que ab tot y ser molt llarg, no 's distingeix pas ni per la séva claretat, ni per la fixesa de las sévases conclusions. Lo Dr. Morgades vol y dol, reza la y transigeix, sense comprender que las cosas van posantse de tal manera, que dintre de poch serà previs plantejar la qüestió en aquesta forma: «O ab los frares ó contra 'ls frares: ó sobran los convents ó sobran las iglesies».

Si sigües qüestió únicament de la desinteressada conquesta de las ánimes, menos mal. Lo clero regular y 'l secular junts ó separats podrían traballar en aquest sentit sense destorbarse. Pero no 's tracta sols de objectius merament espirituals: hi ha de per mitjà ademés, y es tal vegada lo preferent, lo que 'ls catalans ne dihèm las garrofas y lo que 'l Sr. Mañé y Flaquer, en la séva última dominical ne deya el garbanceo. Frares y capellans son homes y com a tals estan subjectes a las necessitats del ventrell y als estímuls y apetits de la copidicia. La lluýta pel cigró sera sempre la característica de totes aquestes rivalitats.

Lo reverendo a qui vaig anar a veure, en busca de impresions, va confirmar de plé lo que jo ja sospitava. Precisament se tracta de un capellà laborós y honrat, que si no es pare de familia (no té siquiera majordoma) es un bon fill dels seus pares ancians y un bon apoyo de tres germanas solteronas. Ell ha de mantenirlos a tots, y no conta mes que ab los escassos emoluments que li proporciona l'exercici del seu ministeri y ab lo producte de la missa. Fins ara s' havia ajudat fent de professor en un colègi de segona ensenyanza agregat al Institut; pero 'l colègi ha hagut de plegar 'l ram, víctima de la competència que li feyan las ordres religiosas, y 'l pobre capellà s' ha quedat sense aquest recurs.

Vaig trobarlo, com es natural, molt amohinat y no poch affigit, confessantme ingènuament que 'l porvenir l' espantava. —Ab franquesa—va dirme—si las cosas van seguint així, no sé pas de qué farém mànegas. Las ordres religioses, protejides per altas influencias, alentadas per algunes magnats millonaris, poseedoras de magnífics edificis que son l' antitesis de la humilitat cristiana, van arramblant ab tot, sense miraments de cap mena.

—Es a dir que segons vosté, no 's contentan sols ab monopolizar l' ensenyansa?

Fugi d' aquí. La qüestió de l' ensenyansa es lo que 's veu; hi ha ademés lo que no veu ningú; pero que bé ho trobem nosaltres, en nom de Déu. Las ordres religioses, y en especial los Jesuitas, tenen una organització poderosa, ab ramifications en tots los ordres de la vida, en la gran industria, en lo gran comerç, en la banca, per fi, en tots los elements de l' activitat y la riquesa. Així, mentres nosaltres, pobres capellans, situats en las platjas del mar del mar, som tristos pescadors de canya, que la major part del temps perdem tot lo sant dia, sense atrapar ni un trist xanguet, ells se llansen mar endintre, extenen las aris y las treuen sempre plenes fins a reventar de llusos, llobarros y altres peixos grossos y succulents. —Y encara pesquessin sempre ab xarxa! Algunes vegadas emplean també 'ls medis prohibits per las lleys: algunes vegadas fins pescan ab dinamita.

—O sino que ho digui *nuestro querido Salvador* y veritat?

—No sigui maliciós.

—Vagi explicantse. De manera que 'ls recursos del clero cada dia disminueixen.

—Borrango! —Y de quina manera! Segueixi una per una totes las parroquias de Barcelona, y no trobarà més sino capellans lamentantse, y lo més trist es que 'ns queixem ab sobre de rahó. La gent que avants venia a nosaltres se'n va ab ells. De precis ha de haverhi alguna forsa oculta que impulsa aquest moviment de absorció. —Es lo fabricant, es lo capitalista, es lo comerciant, es lo marqués acaudalat que mou a las sévases relacions y a to's los elements que d'

ells depenen, fentlos pressió per durlos cap als jesuitas? —Son las senyors de aquests ricatxos las que més s'esforsan? Vagi vosté a saberho. Lo real y positiu es que 's traballa en aquest sentit, sense moure soroll, sigilosamente, pero ab constància y decisió. Així es que avuy en las iglesias ja s' ha perdut fins lo recor d dels donatius de altres temps mes felissos. Los feligresos se moren sense fer una deixa, y es que 'ls jesuitas ja s' han cuidat d'escurarlos de viu en viu. Los nostres confessionaris apareixen cada dia mes deserts, y en cambi en los seus hi ha qua sempre y casi hi hauria empentes, si sigües possible armar barallas dintre de las iglesias. Hasta las missas, las tristes missas escassejan: cregui que avuy no n' hi ha pas per tothom qui 'n vol.

—¿Y 'l bisbe que fa davant de aquest desastre?

—Que vol que fas...!

—Es possible que s' ho miri tranquilment fumant?

—Jo no sé si fuma o si mastega 'l cigarro. Tinch motius per creure que la professió li va per dintre; y vosté compendrà que no n' hi ha per menos. Mentre ell ja fa anys que brega per acabar la construcció del seminari, ha de veure com a las sevases barbas y abs uns quants mesos los escolapios aixecan un magnífic colègi a Sarrià y 'ls jesuitas un altre, edificis grandiosos, com dugas fortalesas rivals, que proclaman a l' hora la seva opulència y la nostra miseria. Se diu que 'ls escolapios han trobat grans partidas de diners a redit; pero en cambi s' assegura que 'ls jesuitas no necessitan tant sisquera anar a Manlleu. —Quina im ressó ha de produirli al nostre Prelat, saber que no fa molts dies un ricatxo de Barcelona va anar als PP. de la companyia y entregantlos 40,000 duros, va dirlos: —«Acceptin aquesta partida y destinla a la construcció de para-rayos pel colègi?» Quaranta mil duros per para-rayos, y ell ab lo seminari sense acabar, y ab algunes iglesias comensadas y ab las obres suspenes per falta de recursos! —No creu vosté que n' hi ha per tirar la mitra al foch?

—Lo que jo crech, y li diré ab franquesa, es que las cosas, tal com s' encaminan, exigeixen ènergiques resolucions. Ja es hora al meu entendre de que 'l bisbe Català, imitant al seu gloriós patró Sant Jaume, munti a caball y embesteixi resoltament contra 'ls infiels enemics del clero parroquial.

—Dispersi: això es mes aviat dit que fet. Al bisbe no li està bé... —Ay Senyor! Cregui que si las cosas van seguint així, als capellans, al últim no 'ns quedarà mes recurs que provehirnos de un platet de llauna, y anar cada dia, confosos ab los pobres mendicants, a la porta dels jesuitas y altres convents, a recullir la sopa. Aquest es l' únic porvenir que se 'ns espera.

Vaig deixar al reverendo, sentint per ell una llàstima viva y fonda. Están a punt de reproduirlo 'ls temps negres del predomini monacal anterior a l' any 35.

Mes qui sab si 'l dia menos pensat renaixerà també la gran satisfacció ab que acullí 'l clero secular la crema dels convents!

Tal poden posar-se las coses, que hajan de tornar a considerar la ruïnor del foch reflectint en los núvols, com l' aurora de la seva redempció.

P. K.

IUMENJE a las nou del matí, en lo teatro de Novedats, tindrà lloc la solemne distribució de premis als alumnes de las 14 escoles lícias existents a Barcelona y 'l plà.

En los temps actuals de preponderancia jesuítica, es digno de encomi que 'ls partidaris de la ilustració del poble, enarolin ab més valentia que may la séva honrada bandera.

Podrán los jesuitas conquistar als poruchs y seduir als hipòcritas, pero al verdader poble que pensa ab lo front alt y 'l cos net, al poble republicà no 'l conquistarán mai.

L' eminent republicà Salmerón ha sigut objecte à Lisboa de un atropello indigno. Se trobava feya algun temps en aquell país, quan un núcleo de republicans va determinar dedicarli un obsequi, oferentun un dinar a bordo de un barco. Se'n entera 'l govern portugués y envia 'ls seus esbirros a impedir aquella demostració afectuosa. Y no content ab això, feu intimar al senyor Salmerón l' ordre de abandonar lo territori portugués dintre del plazo rigorós de 24 horas.

**

En cap país civilitzat se realisan atropellos de semblant naturalesa. La impopularitat del govern de Lisboa, ja prou acentuada, ha pujat de grau al contrariar de una manera tan brutal los sentiments nobles y hospitalaris del poble lussità.

Y a pesar de tot no seria de aquells ministres la culpa entera, si signés veritat, com se suposa, que algú desde Madrid va apuntarlos la lliso.

O si no 'com s' explica que 'l nostre govern no haja entaulat las gestions necessàries en defensa dels drets del Sr. Salmerón, que a sa qualitat de ciutadà espanyol reuneix l' alta investidura de diputat de la nació?

¡Quanta miseria! O si 'ho estiman més quanta cobardia!

L' emperador de Russia està gravement malalt. Ni la rassa agegantada y forta de la dinastia moscovita pot llurarse de la decadència física que amenassa avuy als representants de las institucions monárquicas.

A motiv de sa malaltia 's diu que intenta abdicar la corona en un tercer fill, dat que tant lo primer com lo segon no estan disposats a portar una vida plena de sobressalts y de contingències perilloses.

No faltarà qui digui que únicament poden acceptar certs puestos las criatures... porque no tenen enteniment.

¡Quina alegria més gran en lo camp sagasti! ¡Y tot per què? Sencillament porque va saberse que donya Maria Cristina va pendre a D. Práxedes en son regi Carruatge, acompañantlo fins al *Hôtel de Londres*.

Ab aquestes petites mostres de deferència se contentan aquells antichas liberals elevats avuy a la categoria de cortesans y de lacayos.

No fa molts anys que l' home del tupé entrava a Barcelona entre 'ls aplausos de la multitud, en un carruatge arrastrat per un grup d' entusiastas. Llavors seguia las corrents populars.

En cambi avuy... 'm sembla a mí que avuy també l' arrastrarán.

¡Vaya si l' arrastrarán!

Nuestro querido Salvador, com li diuen los jesuitas, vol ferse célebre de totes las maneras: primer tirant la bomba del Liceo, més tard enjegant el petardo de la séva conversió, y ara últimament acusant en certa manera d' envenenar a un capellà de la parròquia de Sant Pau, que compadescut d' ell, al veurel ab una gran desgana, li portava cada dia una ampolla plena de *caldo de la reyna*.

El *querido Salvador* va arribar a concebir sospitas respecte a las intencions del capellà, y va armarse ab tal motiu un rebombori de cent mil jesuitas, vull dir: de cent mil diables.

Intervenció dels tribunals... suelos misteriosos a la premsa... y al cap de 'vall una nova impostura del protegit dels reverents pares de la Companyia.

No seria mal que aquests logressin l' indult de un reo que demostra tan bonas disposicions per l' art de la trapasseria, enduhentse'l una vegada indultat, a casa séva, per tot lo que pugués servirlos.

¿Qué passa a Cuba?

Ministres hi ha que volen prescindir dels serveys del general Calleja, y n' hi ha d' altres qu' estan disposats a sostenerlo a tota costa.

Y mentres tant la situació de aquell pais s' embossa més y més de dia en dia.

¿Qui té rahó? 'Ls que volen dimitir al general ó 'ls que s' empenyan en conservarlo en l' exercici del seu elevat càrrec?

Lo poble espanyol no sab res... Lo poble espanyol sola sab aquella canso que comensa:

«*La Habana se va a perder.*»

Y ja seria ocasió que poguessim dir:

«*Sépase quién es Calleja.*»

Las forças victorioses del Japó s' han ficat ja en territori xino sense trobar ni sombra de resistència, sent de creure que arribaran a Pekín sense disparar un tiro.

Los xinos en tant se sublevan contra 'l govern. Vels'hi aqui una civilisació vella, gastada y rutinaria que 'l desploma, mentres un poble més petit, pero que ha acceptat fa temps tots los adelantos de la civilització europea, se mostra capaç d' espargir lo gran imperi als quatre vents.

No obstant, al Japó, será molt fàcil que li ensenyin pràcticament que aquí a Europa no es or tot lo que llu. Ell ha aixecat la llebra, ell l' ha tumbada, y en lo moment de anarla a cullir, tal vegada algú li dirà:

—Deixaix estar, xarrich.... ¿Que no veus que ab tanta vianda t' enfittaries?

Lo llopeix anglès sobre tot ja s' està esmolant las dents, y l' os rús, per la séva part no 's descuida y s' afila les ungles.

Molt serà si al intrépit poble japonés li deixan sols la pell de la llebra xina, perque puga penjarla com un gloriós trofeu, allà en lo seu país, en recort de las sévas hassanyas.

CARTAS DE FORA.—Desd' el cubell sense cércols, l' ensotanat de Llarcencans, exclamá:—Els que llegeixen LA CAMPANA Y L'Esquella per instruirse i sabei per què s' instrueixen. Per anar al camí del infern.—Y à continuació profetisá que Llarcencans y Mayals vindrà un dia que pegarán un pet.... (Textual.) Qui pega pets y petards es un home ab faldillas qu'ell deu co-neixer molt bé, que un dia anant de viatje ab una persona del sexo contrari, no va tenir inconvenient de demanar un llit per dormir los dos. ¿No està enterat de aquest assumptu l' home del pet?

* * * *Calonge.*—Varem tenir la sort de que se 'n anés un, pero hem tingut la desgracia de que 'n vingués un altre. ¡Y'ls preparatis que varen ferse perque l' anés s' rebre forsa gent! Los llanuts varen anarhi tots y barrejat ab ells si veia algún ex-federal. Una vegada á l' iglesia Mossen No-sé-encare-com-se-diu, manifestá qu' ell se considerava l' pastor de Calonge. Es á dir: va sentir farum de llana, y tot seguit va adjudicar-se l' càrrec de pastor. ¡Pitjor pe'ls que's prestin á deixarse ai-xollar!

UN CONSELL DE MINISTRES

Lo poble s' espera á fora, los ministres van entrant....
¿Ja hi son tots? Donchs endavant: tanquéu la porta, qu' es l' hora.—
Y mentres la gent se llença á discutí y calculá lo que allí dins passarà, lo famós Consell comensa.

—Senyors: (*parla l' president*) que la situació perilla es ceit; pero per l' honrilla convé que fém lo valent. ¿Crenhen que podém segui manant, sucant y cobrant, á pesar del que dirán? (*Resposta unànime:*)—¡Si!
—No obstant—dium luego en Moret: porque 'la odio no s' amaguin, demano que avuy s' apaguin una mica 'ls fums d' aquet.
—¿Els meus?—exclama en Becerra, saltant pitjor que un gripau:—Jo no puch brindar la pau als que 'm declaran la guerra.
—¡Càlmense!—crida en Sagasta:—lo si que han llençat fa poch basta per deixar en bon lloc....
—Donchs s' equivoca: no basta. En Moret m' ha dat un tanto al mitj de la dignitat, y vull que quedí sentat que d' ell això no ho aguento. Ell y jo no estém conformes....
—Jo m' figurava que sí.
—Donchs jo dich y torno á di que no admeto les reformas.—MORET:—Tot Cuba las vol.
BECERRA:—Es equivocat.
—Son una necessitat.
—No senyor: son un bunyol.—(*Sagasta pica á la taula per dominá aquell desordre.*) AGUILERA:—¡Senyors, ordre!
MORET:—¡Jo tinch la paraula!
BECERRA:—¡Jo la demano!
CAPDEPON:—¡Donchs jo també!
DON PRÁXEDES:—No pot sé!
—Que calli tothom! ¡ho mano!
MORET:—Es que les reformas.... BECERRA:—L' orgull l' ofusca y aquest senyor lo que busca es que á Cuba hi hagi mormas. MORET (*ja fora de si*):—¿Qui ha sigut que ha dit això?
BECERRA (*aixecantse*):—¡Jo!
—¡No ho dirà surtint d' aquí! (*Xicles, tempestat desfeta.*) Tots cridan, ningú s' entén: quatre cops lo president ha trençat la campaneta.) —Això no ho aguantaré!
—¡Fora!—¡Jo no transigeixo!
—Tant me fa!—¡Jo dimiteixo!
—¡Jo no!—¡Jo sí!—¡Jo també! (*Veyent que la confusió creix y passa ja de mida, lo jefe s' aixeca y crida:*) —¡Basta! S' alsa la sessió. (*L' un cull lo barret d' allí, l' altre s' raspara la corrent, y calma exteriorment, se disposan á sortir.*)

S' obra la porta.—¿Qué hi ha? diu lo públic que s' espera; y ab veuheta salamera tots corren á contestar:—Hem parlat del sur, del nort y d' altres punts que callém, y en tot lo qu'hem dit estém absolutament d' acord.
—¿De modo que....—Que avuy dia, á pesar de lo que s' diu,

aquest ministeri viu en la mes dolsa armonia.

C. GUMÀ.

ESTÀ Á PUNT DE SURTIR: LA SALSA DEL AMOR

DEDICADA ALS LECTORS DE LA CAMPANA
per C. GUMÀ * Il·lustració de M. Moliné
Valdrà DOS rals

Continua oberta la llista de pedidos, que serán servits per rigorós torn.

MANIOBRAS MILITARS

HPENAS fa un' hora que las tropas han arribat al poble, y ja sembla que tots los soldats tenen un parent á cada casa. Conversan y fan broma al tothom, entran y surten per totes las portas, donan y rebent encaixades de totas las mans.... Lo poble no es més que un gran quartel, en el qual los soldats desempenyan lo paper d' amos y 'ls ve-híns fan d' assistents y ranxeros.

Y si 'ls vehíns guardan aquesta actitud ab la tropa, no hi ha que dir la que guardarán las vehíns, sobre tot las vehíns jovans, que en la part esquerra del pit hi tenen una coseta que palpita.

Sense disparar un sol tiro, los soldats s' han apoderat de tot l' element femení.

Al hortet del derrera de la casa, l' cabo Perez y la pubilla están entretinguts en alegre coloqui. Lo cabo diu de tu á n' ella y ella ja comença á tutejarlo á n' ell. ¡Y tot just fa un' hora que 's coneixen!

En Perez li explica lo que son las maniobras.

Un batallón se coloca aquí, otro sube hacia allá; la artillería toma posiciones á la derecha, la caballería se sitúa á la izquierda, y á la voz de mando, el de acá pasa allí, los de á caballo persiguen á los de á pié, la artillería rompe el fuego, algun animal se rompe una pata, unos son derrotados, otros vençen.... y al dia siguiente nos vamos á casita juntos.

—Pero—pregunta ella—tot això de fer foch y guanyar y perdre éva de debò?

—No, mujer!—fa en Perez llençant una rialla y donantli un copet á la galteta:—todo lo que hacemos cuando vamon de maniobras es pura broma....

Després baixan la veu y 's posan á parlar d' altres assumptos, que probablement no serán tristes, perque ella somriu ab molta freqüència, se torna vermella de tant en tant y acaba per entregar las mans al saragatxo Perez, que las agafa y las estreny, com qui pren posesió d' una cosa á perpetuitat.

Al vespre á la plassa hi ha ball. Lo jefe ha donat permís á la xaranga pera tocar fins á las onze, y 'ls músichs, ab molt bon acort, han determinat no tocar altra cosa que walsos, polkas y americanas. Ja que donan música al poble, el menos que s' aprofiti bé.

¡Y si s'aprofita! No hi ha tantas noyas com los soldats voldrían; pero en campanya tot es comú y tot se reparteix. La balladora de l' un passa als brassos del altre; aquest relleva á aquell, y això no hi ha soldat que no ballí ni noya que no hagi ja giravoltat al menos ab vuyt ó deu fills de Marte.

L' única que no ha admés substitucions es la xicoteta de 'n Perez. Lo cabo, que s' ha apoderat d' ella en virtut de pactes fets després de sopar, monopolisa l' eos de la bella pageseta ab tant orgull per part d' ella com enveja dels demés soldats, que troben que allò es massa per un sol cabo.

Pero en Perez no s' escolta á ningú; á ningú sino á ella. Son tan agradables las cosas que la xicoteta li diu á cau d' orella, entre 'ls remolins del wals y l' voluptuos balandraig de l' americana!

Sobre tot, Perez, no 'n parlís á ningú. No vull que al poble se sàpiga res fins que vinguís á demanarme.

—Pierde cuidado, Mariquita!—respon lo cabo estrenyentla ab intima delicia:—dentro de un par de setmanas pido una pequeña licencia, y aquí me tienies dispuesto á consumir el sacrificio.

—¿D' això 'n dius sacrificio?—fa la xicoteta, riuent ab mal dissimulada alegria.

—¡Es una expresión!—replicá en Perez arrastrantla amorosamente entre 'l torbellí de la dansa....

—La nit!... De lluny en lluny se sent l' alerta! dels centinells. Los lladruchs d' un gos responen als lladruchs d' un altre. Lo ventió gronxa 'ls arbres, lo torrent recita son etern monòlech.

—Alerta!... van cridant los centinells.

Y en Perez, bellugant apenas los llabis, murmura somrient en mitj de les sombras:

—Alerta está!

Las maniobras s' han acabat. Los soldats desapareguren del poble, tornant á la ciutat una mica mes aixafats que á la arribada, y 'ls pajessos reprenen tranquilament la seva vida ordinaria, alterada momentàniament per aquella guerra de perriure.

Passa una setmana, un mes, dos. En Perez no 's veu ni dóna senyals de la seva existència.

La Marieta pert la calma y li escriu una llarguissima carta recordantli 'ls seus juraments, las seves protestas d' amor y 'l compromís sagrat que té pendent ab ella.

—Veyam—pensa la xicoteta,—veyam qué contestarà.

—¿Qué? Lo que ja podia presumir.

La resposta del capo es curta; pero expressiva: l' úlim parafo ho diu tot:

—... Ya te dije, Mariquita, que cuando vamos de maniobras, todo lo que hacemos es pura broma.

A. MARCH.

El ministeri s' ha declarat la crisi. Quan l' home del túnica assegurava que tot anava tan ricament, se li escabellava la colla dels que l' accompanyaven á la taula de primera classe. ¡Massa farts!

Pero l' impertérrit D. Práxedes s' empenya en sostener l' actual estat de cosas, fins que torni la mestressa, que ara com ara es forra de Madrid. De manera que tenim crisi y no tenim crisi.

* * *
—Pare—deya un xicot—tinch las calsas foradadas.

—Haurém d' esperar que vingui la cusidora—responia'l pare, que per mes senyars era viudo.—

Al cap de un rato, torna'l xicot y diu:

—Pare, ja m' ho he tapat ab la camisa; pero tots los xicots del carrer ara diuhen qu' ensenyó la ceva.

Tal es avuy l' estat de la fusió. A pesar de haver

sigut tan sovint apedassada, ja fa molt temps que va pel mon ensenyant la ceva.

Los mestres de Caspe, en vista de que no cobravan, han tancat totas las escoles.

Es una viva llàstima que hajen prèss semblant determinació. Y no obstant al deixarse d' ensenyar las primeres lletras als noys, se haurian de dedicar á ensenyar als contribuents una assignatura que ab el temps podrà serlos de gran utilitat.

Únicament los mestres espanyols poden ensenyar á viure sense menjars.

Per 15,000 duros ha comprat en Sagasta uns terrenos a San Sebastián al objecte de fers'hi una casa pera passar l' istiu.

Ara no li falta sino recullir totas las pedras que van tirarli l' istiu passat, y ja casi 'n tindrà pels fonaments.

Als de la Lliga vischahina, que anaven á palacio, de primer van dirlos que no 's podian rebre. ¡Cosas de 'n Sagasta!

Va armarse ab tal motiu una maró tremenda, y al últim els han rebut. La primera negativa havia sigut una equivocació. Entrin, entrin.... ja poden passar.... y diguin tot lo que vulguin.

* * *
Y en Sagasta tan fresch, com si las majors humiliacions li fessin l' efecte de triunfos.

Capás serà de dir als senyors de la Lliga vischahina:

—No dumptin que tinch per vostés las simpatias mes extraordinaries. Al cap y al últim jo y vostés cultívem la industria metal·lúrgica. Vostés fan barras de ferro y jo 'm dedico ja fa temps á l' especialitat de las planxes.

Ultim eco de l' estada del colossal Sr. Aguilera a Tarragona.

Al arribar á la ciutat va ser rebut al só de la marxa real.

Francament, á un ministre de las seves dimensions se l' hauria de rebre á tall de gegant.

Es á dir á só de fluviol y tamborino.

* * *
En l' àpat que se li va oferir, tots los vins que figuraven al menú eran francesos.

Y això que Tarragona es tal vegada la província vinícola d' Espanya mes important. Y això que l' tal Aguilera venia á Catalunya, segons deya, á estudiar las produccions del pais.

Pero ¡qué s' hi ha de fer! Primer s' atrapa á un aficionat al mam gabaig que á un coix.

* * *
Un que volia justificar al ministre deya:

—Pero vostés no consideran que l' vi de Tarragona es molt fort y se 'n puja molt depressa al cap.

Y un altre li digué:

—Al cap de un home tan alt com l' Aguilera?....

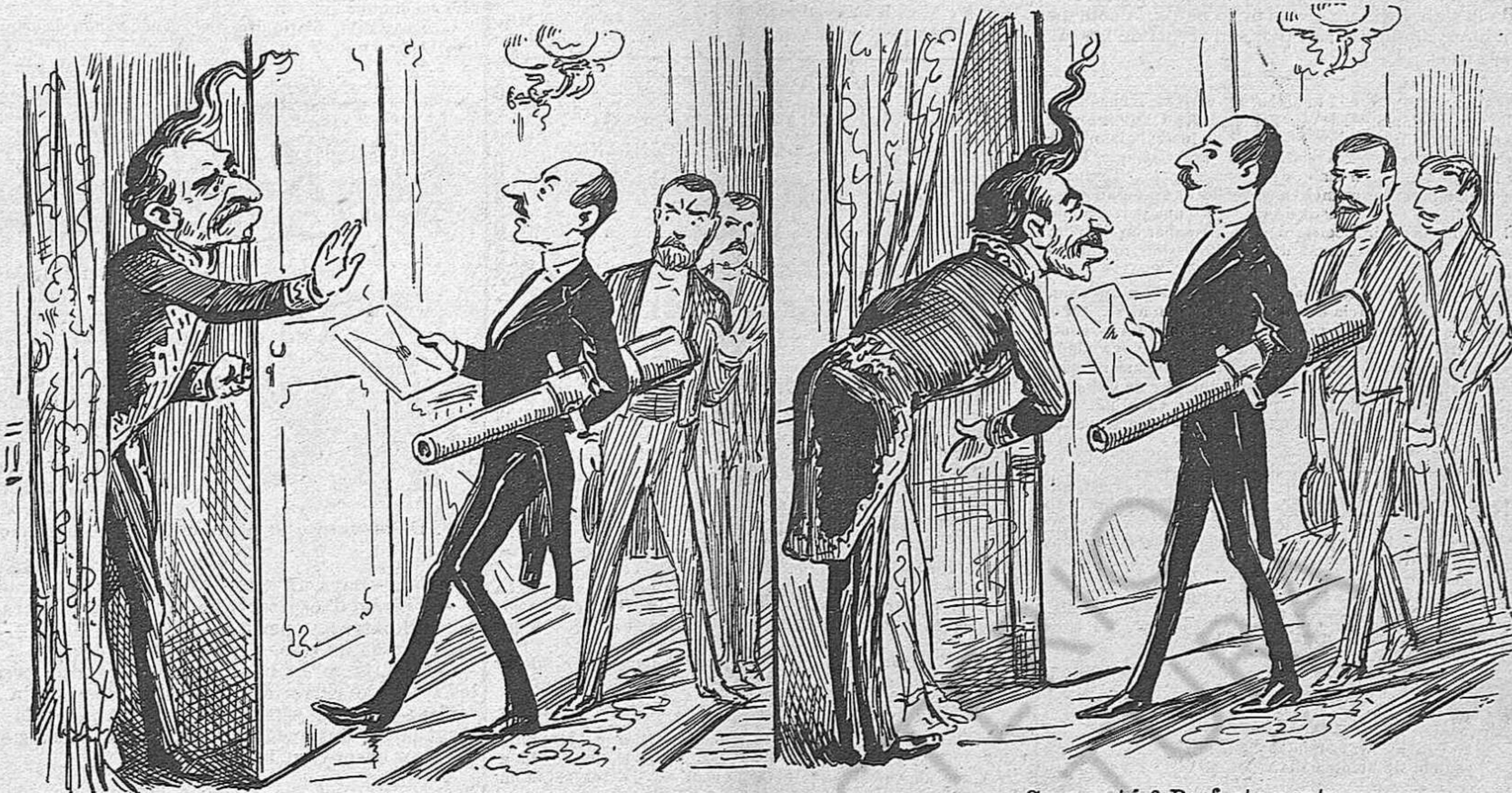
—Impossible! Hauria de fer massa camí.

Llegeixo en un telegrama de Madrid:

«El presidente del Consejo ha ido esta tarde a pasar por la Casa de Campo.»

Aquesta notícia no té res d' extraordinaria y à pe-

LA PLANXA DE 'N SAGASTA

—Veniam á visitar...
—¡Enrera! No 's pot entrar.

—¿Son vostés? Perfectament:
ja poden entrá al moment.

sar de tot la telegrafian. Per la casa de camp D. Práxedes s' hi passeja sempre. D. Práxedes es d' aquells homes que sempre fan lo pagés.

Un altre telegrama:
«Según la última combinación diplomática, el señor De la Barra va destinado de primer secretario á Londres.»

Veigin s' hi ha barra á Espanya, que hasta 'n temí per exportarne á Inglaterra.

Lo bisbe de Vich tracta de la qüestió de la ensenyansa y 's mostra escandalisat de una anècdota que relata ell mateix en los següents termes:

«Cert catedràtic de un col·legi de Medicina que coneguerem en nostra joventut, comensava cada any un dia la classe diheit que anava á desmentir al Génesis, en quan aquell assegurava que la dona pariria ab dolor, sent així qu' ell s' empenyava á ferla parir sense dolor... per medi del cloroformo.»

Lo bisbe de Vich podrà dir, com afirma, que aixó es una bufonada; però no podrà negar que té molta gracia, y está més bé... més bé que unes calsas de capella.

—No veuhem com llegint escrits de bisbes sempre se 'n aprenen de novas?

Ha averiguat un periòdic que la major part dels fusells Remington del exèrcit espanyol s' han anat gastant de tal manera que avuy son inservibles.

Una pregunta: ¿es inservible la dentadura del ministre de la Guerra?

Donchs si cap dent li sorolla
já qué tanta saragata?
No tinguin por que li surti
cap tiro per la culata!

Diu un diari que la Iglesia condemna terminantment las corridas de toros. Y ab tot alguns dels banyuts lidiats diumenge á Barcelona, procedeixen de la ganaderia de un pare capellà.

Per lo tant, bé podem dit parodiант al poeta:
«Atème V. estos toros por el rabo.»

Un dels pochs periòdics de Barcelona qu' han defensat l'intrusisme dels frares en l' ensenyansa es la Dinastía.

Sembla impossible que un periòdic que blassona de partidari de les vigents institucions siga tan curt de vista, que no vegi que en últim terme cada col·legi d' ensotanats ha de convertir-se forzosament en una fàbrica activa de carlistas.

A no ser que 'l periòdic conservador, pel dia que governi Carlos VII, tinga intenció de conservar lo seu títol actual de La Dinastía.

Una esquadra japonesa composta de 70 barcos avansa per aigües de la Xina, y 'ls barcos del celest imperi s' esquitllan al véurela.

—Setanta barcos nada menos! Ja 'm sembla que sen els xinos:
—Magim, que bé una bandada de 70 tunyinas!

Los possibilistes adherits á la monarquia, estan queixosos de que ningú 'ls atengui, y 's diu que al obrir-se las Corts formularán una energica protesta.

Ecls creuen que qui no plora no mama, y 'ls infelissos no comprenen que 'ls dos pits de la dida ja estan ocupats.

Y per ells ja no hi ha puesto
ni de dia ni de nit:
per lo tant si mamar volen,
ja ho saben: maminse 'l dit.

A LO INSERTAT EN LO ULTIM NUMERO

1. XARADA.—Pas-ta-na-ga.
2. ENDAVINALLA.—Grill.
3. TRENCÀ-CLOSCAS.—La Dolores.
4. ROMBO.—

G	A	T				
G	O	R	R	A		
C	A	R	D	O	N	A
T	R	O	N	A		
A	N	A				
A						
5. GEROGLIFICH.—Petit sant, gran festa.

Han endavinalat totes les solucions los ciutadans J. Ferraté Capdevila, J. Camprubi, E. Clarassó y Tomás Mas y Capmás; n' han endavinalat 4, J. Mosca d' or, A. Suñer Teyas, Miquel de las Dallas, Mero S. y J. Español, A. B. Zamora, J. Llimona y Pere Carreras; 3, F. de P. Brunet, J. Costa y Pomés y F. Vallés B.; y 1 no més, J. Pallarés.

XARADA

Eu los barcos ma primera
ma segona es vegetal;
també ho es la dos-tercera
y 'l que quartà no es formal.

Gran total en lo seu cor
sent lo jove enamorat,
y jo puch dirho lector,
perque jo m' hi he trabat.

F. DE LA ROSA.

ANAGRAMA

Ahir vaig trobar la Tot
frente al carrer de Copons
que venia de comprar
una total de turrons.

J. BAGUÑÀ Y S.

CONVERSA

—Pep, jahont vas?
—A la capella de Sant Roch.
—¿A que fé?

—Tinch cita donada ab la majordoma del rector de...

—¿De quin poble?

—Ben clarament t' ho he dit: ¿quina necessitat tinch de repetirlo?

E. CARETÉ.

TRENCA-CLOSCAS

SARA NUA
BADALONA

Formar ab aquestes lletras lo títol de una comèdia catalana
GAYTER DEL PANADÉS.

GEROGLIFICH

A mar
FLIX
A mar
RE
FLIX

SAMUEL GRAU.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans: Pep de Gracia, A. B. Zamora, Constantí P. Ll., Jaume Arqués, Pere Carreras, J. Gran Llanes, A. Tilop, A. Sunyer Teyas, E. Clarassó, Un Tonto, F. Vallés B., Mero S. y J. Espanyol, J. Sile-rich, Miquel de las Dallas, Jascinto Sala, S. B., J. O. F., S. Borrut Solé, Ramón Buirén, Pepet Ibona, H. Vilà, Fill d'en Sensa, A. Sañís, A. Pallejà, Aficionat al brequi, J. Morera, Mr. Starp Aliv, T. M. S., Catllà, J. N., J. Sañagosa, J. Cassajuan y Varios companys.—Lo qu' envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans: S. Barba, Mij que sí, Joan Ferraté, M. Giralt (Rósella), J. Roig Cordomí, Rautell, J. Pors (Karamí), Un Apotecari, Matalas Callandu, A. Pujadas C., J. S. Nas de Vicari, Samuel Gran, J. Baguñà S., Pere Prats Vila, Aguilera, Maquinista, Ramón Martí, y Un Aprenent: Insertaré alguna cosa de lo que 'ns envian.

Ciutadà J. Lladalisa: Alguna cosa hi anrà.—J. Costa y Pomés: No va pro bé.—Angel Silvesire: ¡Quina llàstima que la primera composició siga tan difusa: en fi, alguna cosa aprovecharé.—P. F. (Manresa): La notícia no val la pena.—Martí Giol: Enterats.—J. Moix: La del trovador no 'ns satisfà: l' altra es una mica massa llarga.—J. Negre y Farigola: Veuré d' aprovecharla.—S. Palmerola: Los dibuxos no son del gènere del almanach.—J. U. ón: Va bé; pero més los versos que la prosa.—M. Rusec: Li agràbim molt la remesa, y procurarem tenir present, totes les sevases advertencies.—Andressillo: Va molt bé.—Vidal Melos: Com espotitzada qu' es, pecà d' excessivament llarga.—L' Escaler: Ho insertaré.—J. Brotar: ¿Quin interès creu vosté que pot tenir pels lectors de nosaltres periòdics la notícia que 'ns dona? Entauli les reclamacions qu' es lo que correspon. Lo que 'ns envia no pot aprofitarse.—J. Staramsa: Va bé.—R. S. Es fluyx.—F. Coma: Li agràbim la notícia.—A. Viader: Tal com tenim montat lo servei ens es difícil y pernos retrotrénem's á cartas anteriors. De lo que 'ns envia alguna cosa aprovecharé.—A. Pallejà: No 'ns serveix: es molt gastat.—E. Vilarete: ¿No podrà enviarne un altre que tingués més sal?—Ramón Lleí: Las inseriran totes dugas.—J. Vilaseca: Gracias per'l envio.—J. Puig Cassany: Li agràbim la complacencia.—Pepet del Vendrell: Resulta molt fluyx.—A. del Corral: Rebudas las composicions modificadas.—Pica-rochs: Hi ha molt bona intenció; desgraciadament no hi ha literatura.—Quim Feu y Piko: Ho trobem una mica massa forsat.—Silvestre Xato: —No 'ns fa 'l pes.—V. Andrés: Lo sonet es lo que 'ns va millor.—O. X. Esté bé.—Marimón Palasac: No hi trobem lo compte.—Follet: Li agràbim l' envio.—J. Escarbs Vived: No 'ns agrada prou.—Galtés: De l' article podràs aprovecharte l' idea: en quant á la forma hi ha falta de garbo.—Ara-hi-corro: Està molt bé.—Carbassot Li agràbim la remesa.—J. Carcasó: La publicaré.—J. Oller: No 'ns fa 'l pes.—R. Molt bé y gracias.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Centro, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—BARCELONA

